O SINGURĂ ALEGERE
TE POATE DISTRUGE

INSURGENT

AUTOAREA BESTSELLERULUI *DIVERGENT*

VERONICA ROTH

TRADUCERE DE **SHAUKI AL-GAREEB**

LEDA
EDGE

VERONICA ROTH

INSURGENT

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

LEDA
EDGE

Lui Nelson,
pentru care a meritat să risc totul

Asemenea unui animal sălbatic, adevărul e prea puternic pentru a rămâne închis.

Extras din proclamația facțiunii Candoare

CAPITOLUL UNU

MĂ TREZESC CU NUMELE LUI PE BUZE.

Will.

Înainte să deschid ochii, îl văd din nou prăbușindu-se la pământ. Mort.

Din cauza mea.

Tobias îngenunchează în fața mea, punându-și o mână pe umărul meu stâng. Vagonul saltă pe șine, iar Marcus, Peter și Caleb stau lângă ușă. Iau o gură mare de aer și o reții în plămâni, încercând să potolesc o parte din apăsarea care mi se adună în piept.

Acum o oră, nimic din ceea ce s-a întâmplat nu părea real.

Acum pare.

Expir, dar apăsarea persistă.

— Tris, haide, spune Tobias, ochii săi întunecați căutându-i pe-ai mei. Trebuie să sărim.

E prea întuneric să-mi pot da seama unde ne aflăm, dar, dacă suntem pe cale să coborâm, probabil că am ajuns aproape de îngrăditură. Tobias mă ajută să mă ridic în picioare și mă conduce spre ușa deschisă a vagonului.

Ceilalți sar unul câte unul: mai întâi Peter, apoi Marcus și pe urmă Caleb. Îl iau pe Tobias de mână. În timp ce așteptăm în ușa vagonului, simt cum vântul se întețește, și e ca și cum o mână m-ar împinge înapoi, spre un loc sigur.

Dar ne aruncăm în întuneric și aterizăm în forță pe pământ. Din cauza impactului, rana din umăr, produsă de glonț, mă doare. Îmi mușc buza pentru a-mi înăbuși un strigăt de durere, și îmi caut fratele.

— Ești bine? îl întreb când îl văd stând pe iarbă la câțiva metri depărtare, frecându-și genunchiul.

Dă din cap aprobator. Îl aud scâncind, ca și când ar încerca să-și rețină lacrimile, și trebuie să-mi întorc privirea. Am aterizat pe iarba de lângă îngrăditură, la câțiva metri distanță de cărarea bătătorită pe care circulă camioanele Prieteniei, care livrează mâncarea în oraș, și de poarta care le permite să iasă – poartă care deocamdată e închisă, ținându-ne blocați aici. Gardul se înalță deasupra noastră, prea înalt și prea flexibil pentru a ne putea cățăra, prea solid pentru a-l doborî.

— Aici se presupune c-ar trebui să se afle niște paznici Neînfricați, spune Marcus. Oare unde-or fi?

— Probabil că se aflau sub controlul simulării, opinează Tobias, iar acum ei sunt… Tace preț de o clipă, apoi: Cine știe unde, făcând cine știe ce.

Noi am oprit simularea – îmi amintește asta hard-diskul din buzunarul de la spate –, dar nu am stat după aceea să vedem urmările. Ce s-a întâmplat cu prietenii noștri, camarazii noștri, liderii noștri, facțiunile noastre? Nu avem nicio modalitate de-a afla.

Tobias se apropie de o cutiuță de metal care se află în dreapta porții și o deschide, scoțând la iveală o tastatură cu cifre.

— Să sperăm că Erudiții nu s-au gândit să schimbe combinația, spune el în timp ce tastează o serie de numere.

Se oprește după al optulea, iar poarta se deschide în fața noastră.

— Cum de-ai știut? îl întreabă Caleb nedumerit.

Vocea îi e plină de emoție, atât de plină, încât mă mir că nu se înecă.

— Am lucrat în camera de control a Neînfricaților, monitorizând sistemul de securitate. Schimbăm codurile doar de două ori pe an, spune Tobias.

— Ce noroc! comentează Caleb, privindu-l pe Tobias cu atenție.

— Norocul n-are nimic de-a face cu asta, spune Tobias. Am lucrat acolo deoarece voiam să mă asigur că puteam să ies.

Mă înfior. Felul în care vorbește despre evadare – e ca și când el crede că suntem închiși. Nu m-am mai gândit la asta așa, iar acum pare prostesc.

Umblăm într-un grup restrâns, Peter legănându-și la piept brațul îmbibat de sânge – brațul în care l-am împușcat eu – și Marcus cu mâna pe umărul lui Peter, ajutându-l să se țină pe două picioare. Caleb își șterge obrajii la fiecare câteva secunde, și știu că plânge, dar habar n-am cum să-l consolez, sau de ce nu plâng și eu.

În schimb, preiau conducerea, Tobias merge tăcut lângă mine, și, cu toate că nu mă atinge, mă calmează.

Punctele de lumină sunt primele semne că ne apropiem de sediul Prieteniei. Punctele se transformă în pătrate de lumină, iar apoi în ferestre strălucitoare. Un complex de clădiri din lemn și sticlă.

Înainte să ajungem la acestea, trebuie să trecem printr-o livadă. Picioarele mi se afundă în pământ și, deasupra mea, crengile se întrepătrund unele cu altele, formând un fel de tunel. Fructe de culoare închisă atârnă printre frunze, gata să cadă. Simt mirosul dulceag și înțepător al merelor putrezite amestecat cu mirosul de pământ umed.

Când ne apropiem, Marcus îl lasă singur pe Peter și iese înainte.

— Știu unde trebuie să mergem, spune el.

Trecem de prima clădire, ajungem la a doua de pe stânga. Toate construcțiile, cu excepția serelor, sunt făcute din același lemn de culoare închisă, nevopsit, nerindeluit. Printr-o fereastră deschisă se aud hohote de râs. Contrastul dintre râsete și liniștea mormântală din mine este iritant.

Marcus deschide una dintre uși. Dacă nu ne-am fi aflat la sediul Prieteniei, aș fi fost șocată de lipsa de securitate. Ei adesea trec de linia dintre încredere și prostie.

În această clădire, singurul sunet vine de la încălțămintea noastră care scârțâie. Nu-l mai aud pe Caleb plângând, dar chiar și-așa, și înainte a fost destul de tăcut.

Marcus se oprește în fața unei încăperi deschise, unde Johanna Reyes, reprezentanta Prieteniei, stă pe un scaun și privește pe fereastră. O recunosc, deoarece e greu să uiți chipul Johannei, indiferent că ai văzut-o doar o dată sau de o mie de ori. O cicatrice se întinde într-o linie groasă de deasupra sprâncenei drepte până la buză, făcând-o să nu poată deschide un ochi și să sâsâie când vorbește. Am auzit-o vorbind doar o dată, dar n-am uitat. Dacă n-ar fi avut acea cicatrice, ar fi fost o femeie frumoasă.

— O, mulțumescu-Ți, Doamne! spune ea când îl vede pe Marcus.

Se îndreaptă spre el cu brațele deschise. În loc să-l îmbrățișeze, îi atinge doar umerii, de parcă și-ar aminti de aversiunea celor din Abnegație față de contactul fizic obișnuit.

— Ceilalți membri ai grupării tale au ajuns aici cu câteva ore în urmă, dar nu erau siguri dacă vei reuși să supraviețuiești, îl informează ea.

Se referă la grupul din Abnegație care era cu tata și cu Marcus în ascunzătoare. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să mă îngrijorez pentru ei.

Privește peste umărul lui Marcus, mai întâi la Tobias și Caleb, apoi la mine și la sfârșit la Peter.

— O, Dumnezeule! exclamă ea, privind lung la tricoul plin de sânge al lui Peter. Am să chem un doctor. Pot să vă acord permisiunea de a rămâne peste noapte, dar mâine, comunitatea noastră va decide împreună. Și… – se uită la mine și la Tobias – …nu cred că vor fi foarte entuziasmați să primească la sediu doi Neînfricați. Desigur, vă rog să vă predați toate armele pe care le dețineți.

Deodată, mă întreb cum de știe că sunt Neînfricată. Încă port o bluză gri. Bluza tatei.

În acel moment, mirosul lui, care e un amestec de săpun și transpirație, se ridică și îmi umple nasul și mintea. Îmi strâng pumnii, atât de tare, încât unghiile îmi pătrund în piele. *Nu aici. Nu aici!*

Tobias își predă arma, dar când duc mâna la spate să-mi scot arma ascunsă, mă ia repede de mână, îndepărtându-mi-o de la spate. Apoi își împletește degetele cu ale mele, ca să acopere ceea ce tocmai a făcut.

Știu că e o idee bună să păstrăm una dintre arme. Dar m-aș fi simțit mai ușurată să o predau.

— Mă numesc Johanna Reyes, spune ea, întinzând mâna spre mine, iar apoi spre Tobias.

Un salut de-al Neînfricaților. Sunt impresionată de cât de multe știe despre obiceiurile altor facțiuni. Până ce nu văd cu propriii mei ochi, uit mereu cât de atenți sunt cei din Prietenie.

— El e T…, începe Marcus, dar Tobias îl întrerupe.

— Numele meu e Four, spune el. Ei sunt Tris, Caleb și Peter.

Acum câteva zile, „Tobias" era un nume pe care numai eu, dintre Neînfricați, îl știam; era o parte din el pe care mi-a dăruit-o. Nemaifiind în sediul Neînfricaților, îmi amintesc de ce îl ținea ascuns față de ceilalți. E numele care îl leagă de Marcus.

— Bine ați venit la sediul Prieteniei! spune Johanna. Mă fixează cu privirea, apoi zâmbește strâmb: Permiteți-ne să avem grijă de voi!

Le permitem. O asistentă din Prietenie îmi dă o alifie – produsă de către Erudiți pentru a grăbi vindecarea – cu care să mă ung pe umăr, iar apoi îl conduce pe Peter la pavilionul spitalului, pentru a i se îngriji brațul. Johanna ne însoțește la cantină, iar acolo vedem șiruri de mese de lemn, lungi cât ține încăperea, și pe câțiva membri din Abnegație, care erau în ascunzătoare împreună cu Caleb

și cu tata. Printre ei se află și Susan, și câțiva dintre foștii noștri vecini. Ne salută – în special pe Marcus – cu lacrimi greu înfrânate și zâmbete înăbușite.

Mă agăț de brațul lui Tobias. Sunt copleșită de greutatea membrilor facțiunii părinților mei, de viețile lor, de lacrimile lor.

Unul dintre ei îmi vâră sub nas o ceașcă cu un lichid aburind și spune:

— Bea asta! Te va ajuta să dormi, așa cum i-a ajutat și pe alții. Fără vise.

Lichidul e roz-închis, de culoarea căpșunilor. Iau ceașca și o beau repede. Preț de câteva secunde, căldura lichidului mă face să mă simt ca și când aș fi din nou plină de ceva. Și în timp ce scurg ultimele picături din ceașcă, simt cum încep să mă relaxez. Cineva mă conduce pe coridor, către o încăpere cu un pat. Asta-i tot.

CAPITOLUL DOI

Deschid ochii, îngrozită, ținând strâns așternuturile. Dar nu alerg pe străzile orașului sau pe coridoarele sediului Neînfricaților. Mă aflu într-un pat în sediul Prieteniei, iar în aer plutește miros de rumeguș.

Îmi schimb poziția și tresar când ceva mă împunge în spate. Duc mâna la spate, iar degetele mi se strâng pe patul armei.

Pentru o clipă, îl văd pe Will stând în fața mea, cu pistoalele între noi – *mâna lui, l-aș fi putut împușca în mână, de ce n-am făcut-o, de ce?* –, și aproape că îi urlu numele.

Apoi dispare.

Cobor din pat și ridic salteaua cu o mână, sprijinind-o cu un genunchi. Apoi pun pistolul acolo și îl acopăr cu salteaua. Imediat ce nu îl mai văd și nu îl mai simt lipit de pielea mea, capul mi-e mai limpede.

Acum, că valul de adrenalină de ieri a dispărut și lichidul care m-a făcut să dorm s-a evaporat, durerea profundă din umăr e intensă. Port aceleași haine pe care le-am purtat și seara trecută. Sub perna mea văd ițindu-se colțul hard-diskului, acolo unde l-am băgat înainte să adorm. Pe el se află datele simulării care i-a controlat pe Neînfricați, și dovada a ceea ce au făcut Erudiții. Simt că e prea important să-l ating, dar nu-l pot lăsa acolo, așa că-l iau și-l ascund între scrin și perete. O parte din mine crede că ar

fi o idee bună să-l distrug, dar știu că pe el se află singura dovadă a morții părinților mei, așa că mă hotărăsc să-l țin ascuns.

Cineva bate la ușă. Mă așez pe marginea patului și încerc să-mi netezesc părul.

— Intră! spun.

Ușa se deschide și Tobias intră pe jumătate, ușa împărțindu-i trupul în două. Poartă aceiași jeanși ca și ieri, dar în locul tricoului negru are acum unul roșu-închis, probabil împrumutat de la vreunul dintre membrii Prieteniei. Pe el pare o culoare ciudată, prea vie, dar când își sprijină capul de cadrul ușii, observ că îi face albastrul din ochi să-i pară și mai luminos.

— Membrii Prietenii se întrunesc în jumătate de oră, spune el. Ridică din sprâncene și adaugă, pe un ton ușor melodramatic: *Pentru a ne decide soarta*.

Clatin din cap.

— Nu m-am gândit niciodată că soarta mea va ajunge în mâinile unei adunături de membri din Prietenie.

— Nici eu. A, ți-am adus ceva.

Scoate dopul unei sticluțe și îmi întinde o pipetă plină cu un lichid transparent.

— Medicament împotriva durerilor. Câte o pipetă plină la fiecare șase ore.

— Mersi!

Înghit conținutul pipetei. Medicamentul are gust de lămâie veche.

Își trece un deget printr-o gaică a pantalonilor și spune:

— Cum te mai simți, Beatrice?

— Mi-ai spus cumva *Beatrice*?

— Am crezut de cuviință să încerc, spune zâmbind. N-a ieșit bine?

— Poate numai la ocazii speciale. În procesul de inițiere, în Zilele Alegerii…

Mă opresc. Aveam de gând să mai înșirui niște sărbători, dar problema e că numai Abnegația le ține. Neînfricații își au

sărbătorile lor, presupun, dar eu nu știu care-s alea. Și, oricum, ideea de a sărbători acum orice lucru e atât de absurdă, încât nu mai continui.

— Bun, așa voi face. Zâmbetul îi piere când adaugă: Cum te mai simți, Tris?

Nu e o întrebare ciudată, după toate prin câte am trecut, dar mă încordez când o rostește, îngrijorată că, într-un fel, ar putea să-mi citească gândurile. Încă nu i-am spus despre Will. Vreau, dar nu știu cum. Gândul de a rosti cuvintele cu voce tare e atât de puternic, încât aș putea străpunge parchetul.

— Eu… Clatin din cap de câteva ori și continui: Nu știu, Four. Sunt trează. Sunt…

Încă clatin din cap. Mă mângâie pe obraz, ținând un deget după urechea mea. Apoi își apleacă ușor capul și mă sărută, trimițând o durere caldă prin tot trupul meu. Îl cuprind cu mâinile de braț, ținându-l acolo cât de mult pot. Când mă atinge, sentimentul de pustietate din pieptul meu și din stomac nu mai e atât de acut.

Nu trebuie să-i spun. Pot să încerc să uit – el mă poate ajuta să uit.

— Știu, spune el. Îmi pare rău! N-ar fi trebuit să întreb.

Pentru o clipă, tot ce-mi trece prin cap e: *Cum e* posibil *să știi?* Dar ceva în legătură cu expresia chipului său îmi amintește că știe câte ceva despre pierderea unei persoane. Și-a pierdut mama când era mic. Nu-mi amintesc cum a murit, ci doar că am asistat la înmormântarea ei.

Brusc mi-l amintesc stând în camera de zi, ținând strâns perdelele, având cam nouă ani, purtând gri, ținându-și ochii închiși. Imaginea e trecătoare și ar putea fi doar imaginația mea, nu o amintire.

Îmi dă drumul.

— Te las să te pregătești.

Baia femeilor e la două uși distanță față de camera mea. Podeaua e din gresie maro-închis, și fiecare cabină de duș are pereți de lemn

și o perdea din plastic, separându-le de culoarul din mijloc. Pe un afiș de pe peretele din spate scrie: NU UITAȚI: PENTRU A CONSERVA RESURSELE, DUȘURILE FUNCȚIONEAZĂ DOAR CINCI MINUTE.

Jetul de apă e rece, așa că nu aș dori minute în plus nici dacă le-aș putea avea. Mă spăl repede cu mâna stângă, pe cealaltă lăsând-o să atârne fără vlagă pe lângă corp. Medicamentul împotriva durerilor pe care mi l-a dat Tobias și-a făcut repede efectul – durerea din umăr s-a transformat într-o ușoară pulsație.

Când ies de la duș, pe pat mă așteaptă un morman de haine care conține câteva veșminte galbene și roșii, de-ale Prieteniei, și câteva gri, de-ale Abnegației, culori pe care rareori le văd purtate împreună. Dacă ar trebui să ghicesc, aș spune că cineva din Abnegație a pus hainele aici. Numai lor le-ar trece așa ceva prin minte.

Îmi trag o pereche de pantaloni din denim, de culoare roșu-închis – atât de lungi, încât a trebuit să-i răsucesc de trei ori –, și o bluză gri de-a Abnegației, care e prea mare pentru mine. Mânecile îmi ajung până-n vârfurile degetelor de la mână, astfel încât le răsucesc și pe ele. Mă doare când mișc mâna dreaptă, așa că mișcările pe care le fac sunt scurte și lente.

Cineva bate la ușă.

— Beatrice?

Vocea blândă îi aparține lui Susan.

Îi deschid ușa. Duce o tavă cu mâncare, pe care o pune pe pat. Îi cercetez fața, căutând vreun semn care să-mi spună pe cine a pierdut – pe tatăl ei, pe vreun un lider de-al Abnegației, care nu a supraviețuit atacului –, dar nu văd decât hotărârea calmă, caracteristică vechii mele facțiuni.

— Îmi pare rău că nu-ți vin hainele, spune ea. Sunt sigură că-ți putem găsi unele mai bune dacă cei din Prietenie ne vor permite să rămânem aici.

— Sunt bune, îi spun. Îți mulțumesc!

— Am auzit c-ai fost împușcată, spune ea. Vrei să te ajut cu părul? Sau cu încălțămintea?

Sunt pe cale să refuz, dar chiar am nevoie de ajutor.

— Da, mulțumesc!

Mă așez pe un taburet în fața oglinzii, iar ea stă în spatele meu, cu ochii ațintiți asupra a ceea ce face în loc să se uite în oglindă. Nu și-i ridică, nici măcar pentru o clipă, în timp ce trece pieptănul prin părul meu. Și nu mă întreabă de umăr, cum am fost împușcată, ce s-a întâmplat când am părăsit adăpostul Abnegației pentru a opri simularea. Sunt sigură că dacă ar fi s-o tai până la măduva spinării, ea ar fi toată numai Abnegație.

— L-ai văzut pe Robert? o întreb.

Fratele ei, Robert, a ales Prietenia când eu am ales Neînfricarea, așa că se află pe undeva prin acest sediu. Mă întreb dacă întâlnirea lor va semăna cât de cât cu cea dintre mine și Caleb.

— Foarte puțin, seara trecută, îmi spune. L-am lăsat să jelească alături de facțiunea lui, așa cum jelesc și eu cu facțiunea mea. Totuși, m-am bucurat că l-am revăzut.

Aud în tonul ei o finalitate care îmi spune că subiectul este închis.

— E o rușine că asta s-a întâmplat așa, spune Susan. Liderii noștri erau pe cale de-a face ceva minunat.

— Zău? Ce anume?

— Nu știu.

Susan se îmbujorează.

— Pur și simplu știu că ceva se întâmpla. Nu voiam să fiu curioasă, dar observam anumite lucruri.

— Nu te-aș învinui dac-ai fi curioasă, îi spun, chiar dacă ai fi fost.

Dă din cap a încuviințare și continuă să mă pieptene. Mă întreb ce anume făceau liderii Abnegației – inclusiv tata. Și nu pot decât să fiu uimită de presupunerea lui Susan că orice făceau era minunat. Mi-aș dori să pot crede din nou asta despre oameni.

Dacă voi mai putea vreodată.

— Neînfricații își poartă părul lăsat liber, nu? mă întreabă ea.

— Uneori, îi spun. Știi să împletești?

Așa că degetele ei îndemânatice strâng șuvițe din părul meu într-o coadă care-mi ajunge până la mijlocul spatelui. Mă privesc lung în oglindă până ce termină. Îi mulțumesc când încheie, și pleacă zâmbind ușor, închizând ușa în urma ei.

Eu continui să mă privesc îndelung, dar nu mă văd pe mine însămi. Încă îi simt degetele mângâindu-mă la ceafă, asemenea degetelor mamei mele, în ultima dimineață petrecută cu ea. Ochii mi se umezesc, și mă leagăn înainte și înapoi pe taburet, încercând să-mi alung amintirea din minte. Mă tem că, dacă încep să plâng, nu mă voi mai opri până ce nu voi fi zbârcită ca o stafidă.

Pe scrin văd o trusă de cusut. În ea se află două bobine de ață, roșie și galbenă, și o foarfecă.

Sunt calmă în timp ce-mi desfac coada împletită și mi-o pieptăn din nou. Îmi fac cărare pe mijloc și mă asigur că părul e drept și neted. Apropii foarfeca la nivelul bărbiei.

Cum pot să arăt la fel, când ea nu mai e și totul e diferit?

Nu pot.

Încerc să-l tai cât mai drept, folosindu-mi bărbia drept punct de reper. Partea mai complicată e la spate, unde nu văd prea bine, și îmi dau toată silința să fac o treabă bună, de data asta prin pipăire. Șuvițe de păr blond cad pe podea într-un semicerc.

Părăsesc încăperea fără să-mi privesc din nou imaginea din oglindă.

Când Tobias și Caleb vin mai târziu să mă ia, se uită la mine ca și când n-aș mai fi persoana pe care o cunoșteau ieri.

— Te-ai tuns, îmi spune Caleb, ridicând din sprâncene.

Să evidențiezi faptele în toiul șocului e ceva foarte Erudit.

Părul îi stă ridicat în partea pe care a dormit, iar ochii îi sunt roșii.

— Da, spun. E… prea cald pentru a purta părul lung.

— Adevărat, spune el.

Mergem împreună pe hol. Podeaua din scânduri scârțâie sub greutatea noastră. Mi-e dor de sunetul pașilor care reverberau în sediul Neînfricaților; mi-e dor de aerul rece de sub pământ. Dar cel mai mult mi-e dor de temerile din ultimele săptămâni, neînsemnate prin comparație cu temerile mele de-acum.

Ieșim din clădire. Aerul de-afară mă apasă precum o pernă menită să mă sufoce. Miroase a verde, asemenea miresmei pe care o emană o frunză ruptă în două.

— Știe toată lumea că ești fiul lui Marcus? întreabă Caleb. La cei din Abnegație mă refer.

— Din câte știu eu, nu, răspunde Tobias, privindu-l pe Caleb. Și ți-aș fi recunoscător dacă nu ai menționa acest lucru.

— N-am nevoie să-l menționez. Toți cei care au ochi pot să-și dea și singuri seama, spune Caleb, încruntându-se. Și totuși, câți ani ai?

— Optsprezece.

— Și nu crezi că ești prea mare pentru a fi cu surioara mea mai mică?

Tobias scoate un hohot de râs.

— Ea nu e *câtuși de puțin mică* pentru tine.

— Terminați! Amândoi! spun eu.

Câțiva oameni îmbrăcați în galben merg în fața noastră, către o clădire largă, joasă, făcută pe de-a-ntregul din sticlă. Lumina soarelui care se reflectă în panouri face ca ochii să mă usture. Îmi acopăr fața cu mâna și continui să merg.

Ușile clădirii sunt larg deschise. În jurul serei rotunde, plantele și copacii cresc în vase mari cu apă sau în bazine mici. Zecile de ventilatoare puse de jur împrejurul încăperii nu fac decât să învârtă aerul cald, astfel că eu sunt deja transpirată. Dar uit repede de asta când mulțimea din fața mea se rărește și văd restul încăperii.

În mijlocul ei crește un copac uriaș. Crengile lui se întind prin toată sera, iar rădăcinile ies de sub pământ, formând o uriașă rețea. În locurile dintre rădăcini nu văd pământ, ci apă, și tije

metalice care le fixează bine. N-ar trebui să fiu surprinsă – cei din Prietenie își petrec viața realizând astfel de lucruri care țin de domeniul agriculturii, cu ajutorul tehnologiei Erudiților.

Pe un mănunchi de rădăcini stă Johanna Reyes, cu părul căzându-i peste jumătatea feței cu cicatrice. Am învățat la ora de Istoria Facțiunilor că Prietenia nu are un lider oficial – ei supun totul la vot, iar rezultatele sunt, de obicei, aproape unanime. Ei sunt precum părțile componente ale unei singure minți, iar Johanna e purtătorul lor de cuvânt.

Membrii Prieteniei stau pe jos, mulți dintre ei cu picioarele încrucișate, în grupuri mai mari sau mai mici, iar mie mi se pare că aduc cu niște rădăcini de copac. Cei din Abnegație stau în rânduri strânse la câțiva metri în stânga mea. Scrutez mulțimea preț de câteva secunde înainte să-mi dau seama ce caut: pe părinții mei.

Înghit cu putere și încerc să uit. Tobias mă atinge ușor pe spate, conducându-mă spre marginea locului de întrunire, în spatele membrilor Abnegației. Înainte să ne așezăm, se apropie cu gura de urechea mea și îmi spune:

— Îmi place cum îți stă părul.

Îi ofer un zâmbet mic, și mă sprijin de el când mă așez, lipindu-mi brațul de al lui.

Johanna își ridică mâinile și își pleacă ușor capul. Înainte să pot lua următoarea gură de aer, toate conversațiile din încăpere încetează. Toți membrii Prieteniei rămân tăcuți, unii cu ochii închiși, alții mimând cuvinte pe care nu le pot descifra, iar ceilalți privind într-un anumit punct, aflat la mare depărtare.

Fiecare secundă care trece mă irită. Când Johanna își îndreaptă capul, eu sunt enervată rău.

— Astăzi avem de răspuns la o întrebare urgentă, spune ea, și anume: ca oameni care caută pacea, cum ne vom descurca în aceste vremuri de conflict?

Fiecare membru al Prieteniei se întoarce spre persoana de lângă el și încep să vorbească.

— Cum reușesc să rezolve ceva? întreb, în timp ce minutele de pălăvrăgeală continuă fără oprire.

— Lor nu le pasă de eficiență, spune el. Lor le pasă de convenție. Privește!

Două femei în rochii galbene, aflate la câțiva metri depărtare, se ridică și se alătură unui trio de bărbați. Un tânăr își schimbă poziția, astfel încât cercul său mic devine mai mare alături de grupul de lângă el. Prin toată încăperea, adunările mai mici cresc și se extind, și din ce în ce mai puține voci se aud prin încăpere, până ce mai rămân doar trei sau patru. Nu aud decât frânturi din conversația lor: „Pace… Neînfricați… Erudiți… adăpost… implicare…"

— Ce bizar, spun.

— Mie mi se pare frumos, replică el, iar eu îl privesc lung. Ce e? mă întreabă, râzând ușor. Ei au cu toții un rol egal în guvernare; se simt la fel de responsabili. Și asta îi face să le pese; îi face buni. Cred că acest lucru e frumos.

— Eu cred că e neconvingător, spun. Sigur, funcționează pentru Prietenie. Dar ce se întâmplă când nu toată lumea vrea să zdrăngăne la banjo sau să crească plante? Ce se întâmplă când cineva face ceva îngrozitor și acest lucru nu poate fi rezolvat printr-o discuție?

Tobias ridică din umeri.

— Bănuiesc că vom afla.

În cele din urmă, câte o persoană din fiecare grup mai mare se ridică și se apropie de Johanna, pășind cu grijă peste rădăcinile marelui arbore. Mă aștept să ni se adreseze și nouă, dar, în loc de asta, formează un cerc alături de Johanna și de ceilalți purtători de cuvânt și se sfătuiesc în șoaptă. Încep să am sentimentul că nu voi afla niciodată ce vorbesc.

— N-or să ne lase să discutăm cu ei, nu-i așa? întreb.

— Mă îndoiesc, spune el. Nu facem nici două parale.

Când termină de vorbit cu toții, se așază din nou, lăsând-o pe Johanna singură în mijlocul încăperii. Se întoarce spre noi și își

împreunează brațele la piept. Unde vom merge când ne vor spune să plecăm? Înapoi în oraș, unde nimic nu e în siguranță?

— De mult timp, facțiunea noastră a avut o relație apropiată cu Erudiții. Avem nevoie unii de ceilalți pentru a supraviețui, și întotdeauna am cooperat unii cu alții, spune Johanna. Dar, de asemenea, în trecut am avut o relație puternică și cu Abnegația, și nu cred că e bine să retragem mâna prieteniei când a fost întinsă atât de mult timp.

Vocea îi e dulce ca mierea, și se și mișcă asemenea ei, încet și cu grijă. Îmi șterg fruntea de sudoare cu dosul palmei.

— Suntem de părere că singurul fel de a păstra relația cu ambele facțiuni este să rămânem imparțiali și neimplicați, continuă ea. Prezența voastră aici, deși e binevenită, complică lucrurile.

Și acum urmează partea cea rea, gândesc.

— Am ajuns la concluzia că sediul facțiunii noastre va servi drept adăpost pentru membrii tuturor facțiunilor, spune ea, cu anumite condiții. Prima e că aici nu sunt permise niciun fel de arme. A doua e că dacă se va isca vreun conflict serios, indiferent că e verbal sau fizic, toate părțile implicate vor fi rugate să plece. A treia e că respectivul conflict nu va putea fi discutat, chiar și în privat, în cadrul hotarelor acestui sediu. Iar a patra e că toată lumea care stă aici trebuie să contribuie prin muncă la bunăstarea acestui mediu. De îndată ce vom putea, vom comunica aceste lucruri și Erudiției, Candorii și Neînfricării.

Privirea ei aterizează asupra mea și a lui Tobias, și rămâne acolo.

— Sunteți bineveniți să rămâneți aici numai dacă puteți respecta regulile, adaugă ea. Aceasta este decizia noastră.

Mă gândesc la pistolul pe care l-am ascuns sub saltea și la tensiunea dintre mine și Peter, și la Tobias și Marcus, și îmi simt gura uscată. Nu prea mă pricep să evit conflictele.

— Nu vom putea sta prea mult, îi spun lui Tobias printre dinți.

Cu o clipă în urmă, el încă zâmbea ușor. Acum, colțurile gurii i s-au lăsat și zâmbetul i s-a transformat în încruntare.

— Nu, nu vom putea.

CAPITOLUL TREI

Seara mă întorc în camera mea și îmi strecor mâna sub saltea, pentru a mă asigura că pistolul e încă acolo. Îmi trec degetele peste trăgaci și simt un nod în gât, ca și când aș avea o reacție alergică. Scot mâna și îngenunchez la marginea patului, respirând profund de mai multe ori, până ce senzația cedează.

Ce-ai pățit? Clatin din cap. *Adună-te!*

Și asta simt: de parcă trag și răsucesc diferite părți ale mele, ca pe un șiret de pantof. Mă simt sufocată, dar măcar am impresia de putere.

Cu coada ochiului văd ceva mișcându-se, și privesc pe fereastra care dă înspre livada de meri. Johanna Reyes și Marcus Eaton merg unul lângă altul, oprindu-se lângă grădina de ierburi, pentru a culege frunze de mentă de pe tulpini. Ies din camera mea înainte să mă pot gândi la motivul pentru care vreau să-i urmăresc.

Alerg prin clădire să nu-i pierd. Odată ce sunt afară, trebuie să fiu mai precaută. Merg pe lângă capătul îndepărtat al serei și, după ce îi văd pe Johanna și Marcus dispărând pe după un șir de copaci, mă furișez spre următorul șir, sperând că ramurile mă vor ascunde dacă vreunul dintre ei doi ar privi înapoi.

— …ce mă zăpăcește e coordonarea atacului, spune Johanna. Oare e din cauză că Jeanine a reușit în cele din urmă să-l planifice și a acționat, sau a fost mai degrabă un soi de întâmplare incitantă?

Îi văd chipul lui Marcus printr-un trunchi de copac bifurcat. Își face gura pungă, după care spune:

— Hmm!

— Bănuiesc că nu vom afla niciodată, spune Johanna, ridicând din sprânceana ei teafără. Nu-i așa?

— Nu, probabil că nu.

Johanna își pune mâna pe brațul lui și se întoarce spre el. Înlemnesc, de teamă că într-o clipită mă va prinde, dar se uită doar la Marcus. Mă ghemuiesc și mă târăsc către unul dintre copaci, astfel încât trunchiul să mă ascundă. Scoarța îmi produce mâncărimi, dar nu mă mișc.

— Dar tu știi, spune ea. Tu știi de ce a atacat atunci. Poate că nu mai fac parte din Candoare, dar pot să-mi dau seama când cineva mă minte.

— Curiozitatea își servește propriul interes, Johanna.

Dacă aș fi Johanna, la un asemenea comentariu i-aș trage o palmă binemeritată, însă ea spune pe un ton amabil:

— Membrii facțiunii mele depind de mine pentru a-i sfătui, și dacă tu deții informații vitale, e important să le aflu și eu, să le pot împărtăși și lor. Marcus, sunt sigură că înțelegi asta.

— Există un motiv pentru care tu nu știi tot ce știu eu. Cu multă vreme în urmă, celor din Abnegație le-au fost încredințate niște informații prețioase, spune Marcus. Jeanine ne-a atacat pentru a le fura. Și dacă nu am grijă, le va distruge, așa că asta-i tot ce-ți pot spune.

— Dar sigur…

— Nu, i-o taie Marcus. Aceste informații sunt cu mult mai importante decât îți poți imagina. O mare parte dintre liderii acestui oraș și-au riscat viețile și au și murit chiar pentru a le proteja de Jeanine, iar eu nu le voi pune în pericol doar de dragul de a-ți satisface curiozitatea egoistă.

Johanna tace vreme de câteva secunde. Acum e atât de întuneric, încât de-abia îmi mai văd mâinile. Aerul miroase a pământ și a mere, iar eu încerc să nu-l inspir prea zgomotos.

O SINGURĂ ALEGERE TE POATE TRANSFORMA RADICAL – sau te poate distruge. Însă fiecare alegere e urmată de consecințe. În timp ce facțiunile din jurul ei sunt cuprinse de neliniște, Tris Prior continuă să-i salveze pe cei pe care îi iubește – și pe ea însăși –, căutând răspunsuri la întrebări sfâșietoare despre durere și iertare, identitate și loialitate, politică și iubire.

Pentru Tris, ziua inițierii ar fi trebuit să reprezinte o victorie și să fie sărbătorită alături de cei din facțiunea aleasă; în schimb, ea se sfârșește cu orori de nedescris.

Războiul bate la ușă, iar conflictele dintre facțiuni și ideologii se extind cu repeziciune. În aceste vremuri negre se formează tabere, se dezvăluie secrete, iar alegerile devin irevocabile și dure. Transformată de propriile decizii, dar și de durerea sufletească și de sentimentul de vinovăție, Tris trebuie să-și accepte Divergența, chiar dacă nu știe ce îi rezervă viitorul.

INSURGENT, CONTINUAREA BESTSELLERULUI INTERNAȚIONAL DIVERGENT, NE OFERĂ O POVESTE TULBURĂTOARE DE IUBIRE, PLINĂ DE RĂSTURNĂRI DE SITUAȚIE, CU DECIZII SFÂȘIETOARE ȘI DEZVĂLUIRI EMOȚIONANTE...

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

ECRANIZATĂ ÎN 2014, CU SHAILENE WOODLEY, THEO JAMES ȘI KATE WINSLET ÎN ROLURILE PRINCIPALE!

INCLUDE CONȚINUT BONUS INEDIT!

LEDA EDGE

#dystopia

12+

ISBN: 978-630-361-417-5

www.edituracorint.ro